

Ομιλία Δημάρχου Ρεθύμνης Γιώργη Χ. Μαρινάκη στην
παρουσίαση βιβλίου του κ. Γιάννη Μήτσιου «Το στοίχημα της
Αναγέννησης»

Κυρίες και Κύριοι

Αγαπητοί Φίλοι

Αισθάνομαι ιδιαίτερη ικανοποίηση για τη συμμετοχή μου στην αποψινή εκδήλωση παρουσίασης του βιβλίου του Γιάννη Μήτσιου με τίτλο «Το στοίχημα της Αναγέννησης». Πρώτον, για την τιμή που μου έκανε ο συγγραφέας να εμπιστευτεί την κρίση μου στην εκτίμηση του πνευματικού του κόπου. Θα προσπαθήσω λοιπόν, με τρόπο ανακεφαλαιωτικό και συνοπτικό, να σας μεταφέρω τις κυριότερες ιδέες του συγγραφέα, όπως αυτές αποκρυσταλλώνονται στις σελίδες του βιβλίου του.

Δεύτερον, γιατί μου δόθηκε η ευκαιρία να μελετήσω ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον βιβλίο που προσφέρει πολλαπλές δυνατότητες στον αναγνώστη, για τις οποίες θα μιλήσουμε στη συνέχεια.

Ευχαριστώ λοιπόν το Γιάννη Μήτσιο που επιβεβαιώνει την αγάπη του για το Ρέθυμνο, με την επιλογή του να παρουσιάσει το βιβλίο του στην πόλη μας. Και λέω «επιβεβαιώνει» μια και ο συγγραφέας, ως υψηλόβαθμο στέλεχος ενός επικοινωνιακού κολοσσού, συνέδραμε, από την πρώτη μέρα της γνωριμίας μας, στην υποστήριξη, μέσω χορηγιών, σημαντικών δράσεων του Ρεθύμνου.

Πραγματικά, τον ευχαριστούμε.

Λίγα λόγια για το συγγραφέα ..

Παρότι η γνωριμία μας δεν μετρά πολλά χρόνια, από την πρώτη στιγμή διέκρινα την οξυδέρκεια του, την ευρύτητα των γνώσεων του, τον πλούτο των εμπειριών του, την αμεσότητα του στην επικοινωνία, την απλότητά και την προσήνεια του. Τα δύο τελευταία στοιχεία της προσωπικότητας του, προφανώς πηγάζουν από το γεγονός ότι δεν ξεχνά πως ξεκίνησε από μια επαρχιακή πόλη, τα Γρεβενά, παιδί εργατικής, πτωχής οικογένειας. Παρότι κατάφερε, όπως διαπιστώνει κανείς διατρέχοντας το σύντομο βιογραφικό που παρατίθεται στο βιβλίο, να κάνει εξαιρετικές σπουδές στην Ελλάδα και το εξωτερικό, διατήρησε ισχυρή την αξιοπρέπεια και τη σωφροσύνη που χαρακτηρίζει ανθρώπους βαθιά καλλιεργημένους.

Το μικρόβιο του σκεπτόμενου πολίτη τον έπληξε από τα εφηβικά του χρόνια και όπως διαπιστώνουμε, όχι μόνον από τη συγγραφική του δράση αλλά και από την πλούσια και τακτική αρθρογραφία του σε ηλεκτρονικά και έντυπα μέσα ενημέρωσης, παραμένει ακόμη ενεργό. Σε βαθμό μάλιστα να αναρωτιέται κανείς, για το μυστικό διαχείρισης του χρόνου του αφού είναι απορίας άξιο πως προλαβαίνει, με τόσο αυξημένες επαγγελματικές υποχρεώσεις, να παρακολουθεί και να μελετά την πολιτική, οικονομική και κοινωνική, εγχώρια και διεθνή επικαιρότητα και να την προσεγγίζει με τόσο καθαρή ματιά.

Υποθέτω θα μας εξηγήσει αργότερα πως τα καταφέρνει...

Λίγα λόγια για το βιβλίο....

Σε ότι αφορά το βιβλίο του αυτό για το οποίο μπορώ να σας διαβεβαιώσω είναι ότι διαβάζεται απνευστί. Ο τρόπος γραφής, γλαφυρός και παραστατικός, καθλώνει τον αναγνώστη όπως μια καλή κινηματογραφική ταινία. Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και κινηματογραφικός, με την έννοια ότι ξεδιπλώνει μπρος τα μάτια μας, καρέ - καρέ, τα σημαντικότερα

γεγονότα που σηματοδότησαν την έλευση του 21^{ου} αιώνα, στο εσωτερικό της χώρας μας αλλά και σε διεθνές επίπεδο.

Μας επιτρέπει να παρακολουθήσουμε τη ροή των προβληματισμών της πρώτης δεκαετίας του 21 ου αιώνα, που ήταν εξαιρετικά κρίσιμη, τόσο για τη χώρα μας όσο για το ευρωπαϊκό και διεθνές σκηνικό, παραθέτοντας αξιόπιστα οικονομικά στοιχεία και κοινωνικά δεδομένα.

Και το κάνει δίχως να κουράζει αφού τα κείμενα που επέλεξε για την επιχειρηματολογία του αλλά και για την ιστορική αναφορά των γεγονότων, τη διαδοχή των εξελίξεων και την μεταξύ τους συνάρτηση, φέρουν τα χαρακτηριστικά εύπεπτου δοκιμίου: σύντομα σε έκταση, περιεκτικά, ευκολοδιάβαστα. Στην πλειοψηφία τους είναι άρθρα δικά του, που δημοσιεύτηκαν σε εφημερίδες της χώρας και φιλοξενήθηκαν σε σχετικούς με τη θεματολογία του ιστότοπους, αλλά και άρθρα από εφημερίδες διεθνούς ισχύος κι εμβέλειας καθώς και σύγχρονες μελέτες, από αξιόπιστα ερευνητικά κέντρα της Ελλάδας και του εξωτερικού .

Οι προσωπικές του απόψεις, στοιχειοθετούνται από επιχειρήματα δύσκολα αμφισβητήσιμα, τα οποία, ειδικά αυτά που αφορούν την κρίση στη χώρα μας, αντανακλούν, εν πολλοίς, το κοινό αίσθημα: αποτυπώνει την αντίδραση των καθημερινών ανθρώπων, τη συνειδητοποίηση εκ μέρους τους της ιστορικότητας της περιόδου, την ελπίδα ότι, μετά την παρακμή, θα έρθει η Αναγέννηση.

Αποφεύγει με έντεχνο τρόπο τον κίνδυνο διολίσθησης σε απλουστεύσεις και την εύκολη λύση της έγερσης του θυμικού μέσα από την επίκληση συναισθηματισμών, ασύμβατων με την επιστημονική προσέγγιση που επιχειρεί σ' ένα τόσο πολύπλοκο ζήτημα . Αντιθέτως, ακτινογραφεί τη σύγχρονη μας πολιτική, οικονομική κοινωνική και διεθνή πραγματικότητα με ακρίβεια, αντικειμενικότητα και επαρκή επιχειρηματολογία

Και με κάθε ευκαιρία, επισημαίνει την πολυπλοκότητα και πολυσυνθετότητα των υφιστάμενων συσχετισμών, συμμαχιών και αντικρουόμενων συμφερόντων των χωρών του πλανήτη.

Μας προσφέρει μια εξαιρετική δυνατότητα να διατρέξουμε γεγονότα τα οποία καθόρισαν τις εξελίξεις, να ερμηνεύσουμε την αλληλεξάρτησή τους, να συνειδητοποιήσουμε την έννοια της παγκοσμιοποίησης και να αντιληφθούμε πως, τελικά, **όλα** μας αφορούν και **όλα** , ακόμη και όσα συμβαίνουν στην άλλη άκρη του πλανήτη, μπορούν να ασκήσουν καταλυτική επιρροή στη δική μας ζωή.

Μας παραθέτει ένα ευανάγνωστο πάζλ, μέρος του οποίου αποτελεί και η δική μας χώρα, και που το κάθε του κομμάτι έχει οργανική και λειτουργική εξάρτηση απ όλα τα υπόλοιπα.

Δικαίως λοιπόν θα λέγαμε ότι πρόκειται για ένα βιβλίο που προκαλεί **βαθύ προβληματισμό**. Εκεί έγκειται νομίζω, ένα μεγάλο μέρος της αξίας του. Είναι ένα βιβλίο που γεννήθηκε στον παλμό σημαντικών , εγχώριων και διεθνών, πολιτικό- οικονομικών ζυμώσεων. Εξαιρετικά επίκαιρο τόσο λόγω του περιεχομένου του όσο και εξαιτίας της χρονικής σύμπτωσης της παρουσίασης του, με τις σκληρές διαπραγματεύσεις της χώρας μας με την Τρόϊκα στο Παρίσι, οι οποίες βρίσκονται σε εξέλιξη, ακόμη κι αυτή την ώρα που μιλάμε. Βιβλίο με διαχρονικές προδιαγραφές αφού αναμφίβολα αξίζει να το επικαλεστούν ως πηγή, οι μελλοντικοί μελετητές της σύγχρονης μας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Συνάμα, προσιτό στον απλό αναγνώστη αφού απευθύνεται κατά κύριο λόγο σε Έλληνες που νοιάζονται να μάθουν τις σκληρές παραμέτρους αυτού που βιώνουν και συνήθως αποκλείονται από την κατανόησή αυτών των παραμέτρων, λόγω της, εντέχνως κατασκευασμένης, δύσκολης οικονομικής γλώσσας, ώστε να είναι απρόσιτη.

Η γοητεία του, όμως, έγκειται και σε μία άλλη διαπίστωση : ενώ ξεκινώντας κανείς να το διαβάσει το κατατάσσει στα αντιμνημονιακά βιβλία, στη συνέχεια αναρωτιέται για τον πολιτικό χώρο στον οποίο ανήκει ο συγγραφέας . Η διαπίστωση αυτή προσμετράται στην επιτυχία του συγγραφέα να αποδώσει με τρόπο ρεαλιστικό και αντικειμενικό τα γεγονότα κι ενώ ασκεί κριτική στα όσα έγιναν μέχρι την ημέρα ολοκλήρωσης της

συγγραφή, κατορθώνει να κρατά δίκαιες αποστάσεις από τους πρωταγωνιστές τους.

Σε βαθμό μάλιστα να αυτοαναιρείται. Αυτή η προσωπική αποδόμηση που με τόλμη εκθέτει ο Γιάννης Μήτσιος γίνεται αντιληπτή αν δει κανείς τις πολιτικές του τοποθετήσεις στα δημοσιευμένα άρθρα του , ειδικά τις περιόδους του 2009 και του 2012 που είχαμε εκλογές στη χώρα μας. Ακόμη και η χρονολογική σειρά που παραθέτει αυτά τα άρθρα είναι ανατρεπτική : ξεκινά από το σήμερα και γυρνά στο παρελθόν. Κατ' αυτόν τον τρόπο παρακολουθεί και ο ίδιος συγγραφέας την πορεία των απόψεων του, ως σκεπτόμενος άνθρωπος, και πως αυτές αναδιαμορφώνονταν υπό την πίεση και την τρομακτική ταχύτητα των εξελίξεων.

Ολοκληρώνοντας αυτή τη γενική περιγραφή των χαρακτηριστικών του βιβλίου του Γιάννη Μήτσιου, θα έλεγα πως ακόμη και οι διαφωνούντες με τις απόψεις του συγγραφέα, σίγουρα θα αδράξουν τη δυνατότητα ενός γόνιμου, επίκαιρου και εξαιρετικά ενδιαφέροντος προβληματισμού , ικανού να εμπνεύσει ένα γόνιμο διάλογο μεταξύ των ενεργών πολιτών της χώρας μας.

Ας επιχειρήσουμε τώρα μαζί κάποιες επιμέρους αναφορές στη δομή του βιβλίου ώστε να αποκτήσουμε μια εναργέστερη εικόνα για τα θέματα που πραγματεύεται.

Η Ελλάδα σήμερα , προτάσεις για το μέλλον της και η σχέση της με τον υπόλοιπο κόσμο.

Πρωταγωνιστικό ρόλο στο βιβλίο του Γιάννη Μήτσιου προφανώς έχει η χώρα μας.

Στην εισαγωγή του δίνει συνοπτικά το στίγμα του βιβλίου . Αφού σκιαγραφήσει τον κοινό μας προβληματισμό για την επόμενη μέρα της χώρας μετά την κρίση, αναφέρεται στην ιδιαιτερότητα της ελληνικής περίπτωσης, στην οποία, εκτός των παρενεργειών της κρίσης, προστίθεται και η απειλή ενός εθνικού ακρωτηριασμού. Δηλαδή, ο κίνδυνος απώλειας γεωπολιτικών πλεονεκτημάτων, λόγω επιθετικότητας γειτόνων όπως το

σκοπιανό, ο μεγαλοϊδεατισμός των Αλβανών, η τουρκική επιθετική πολιτική τη Θράκη.

Στο εσωτερικό μέτωπο κυριαρχούν η ανεργία, η μετανάστευση νέων επιστημόνων, το δημογραφικό, η αλλοίωση του πληθυσμού, η αποδυνάμωση των Ενόπλων Δυνάμεων, της Παιδείας και της Δικαιοσύνης. Με αυτά τα δεδομένα αναρωτιέται **πώς μπορούμε να έχουμε μέλλον;**

Εξακαθαρίζει εξ αρχής πως το πρόβλημα της χώρας μας είναι πρωτίστως πολιτικό, εντοπίζει την χρεοκοπία του μεταπολιτευτικού συστήματος, το οποίο εξέθρεψε την αλαζονεία των πολιτικών και υποστηρίζει πως, πλέον, κλείνει ο κύκλος της μεταπολίτευσης. Ευθύνες αποδίδει στην κομματοκρατία ενώ δεν κρύβει την απογοήτευση του για τη γενιά του Πολυτεχνείου, η οποία σε συνδυασμό με την γενικευμένη υπονόμευση των αξιών έφτιαξε μεν μια οικονομικά άνετη γενιά, υποθηκεύοντας όμως το μέλλον των παιδιών της.

Παρ' όλα αυτά εκφράζει την αισιοδοξία του ότι στο τέλος θα τα καταφέρουμε. Προβλέπει αναγέννηση αλλά δυστυχώς μέσα από ερείπια: το στοίχημα πρέπει να κερδηθεί αλλά ανατίθεται στις νέες γενιές ν' αγωνιστούν για να το κερδίσουν.

Η Ελλάδα σήμερα

Εστιάζοντας στα δεδομένα της χώρας μας, ο συγγραφέας επισημαίνει κατ' αρχάς ότι η παγκόσμια οικονομική κρίση, η οποία ουσιαστικά ξεγύμνωσε την Ε.Ε. και ανέδειξε την Ελλάδα ως τον αδύναμο κρίκο, απέδειξε την απουσία εμπνευσμένης ηγεσίας και οράματος στην Ευρώπη αλλά και στη χώρα μας.

Τα στοιχεία που παραθέτει είναι ενδεικτικά της τραγικότητας της κατάστασης: Το 2012 το χρέος της χώρας μας ανέρχονταν σε 301 δις. Τα οικονομικά στοιχεία μιλούν για μείωση καταθέσεων, προβληματικά δάνεια, μη εξυπηρετούμενο ελληνικό τραπεζικό σύστημα για 3 μήνες το 2012, μείωση ρυθμών ανάπτυξης της χώρας, όμοιους με καιρό πολέμου. Τα σενάρια και οι μεσοπρόθεσμοι στόχοι της χώρας ήταν αδύνατον να

υποστηριχθούν αφού το ποσοστό χρέους της χώρας το 2022 εκτιμάται ότι θα είναι μεγαλύτερο.

Το 2012 οι άνεργοι ήταν 1,267.595, εκ των οποίων το 59 % ήταν χωρίς εργασία για διάστημα μεγαλύτερου του ενός χρόνου. 3,8 εκατομμύρια Έλληνες έπρεπε να ζήσουν τους άλλους 4.6 εκ. Τα υψηλότερα δε ποσοστά ανέργων συναντιόταν μεταξύ όσων δεν είχαν πάει σχολείο και τα χαμηλότερα μεταξύ πτυχιούχων (διδακτορικό, μεταπτυχιακό Γ' θμιας Εκ/σης).

Η προοπτική για το 2013 ήταν να φτάσει η ανεργία το ποσοστό το 28-29%. Όπως και περίπου έγινε.

Σε κοινωνικό επίπεδο , σύμφωνα με στοιχεία του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών, της ΕΛΣΤΑΤ και της Έκθεσης ευρωπαϊκής Επιτροπής, τέλη του 2012 πάνω από 4 εκ πολιτών ζούσαν κάτω από τα όρια της φτώχειας, 500.000 παιδιά υποσιτιζόνταν, το 25,4% των εργαζομένων αμείβονταν πενιχρά και αδυνατούσε πλήρως να ανταπεξέλθει στις υποχρεώσεις του, 20.000 άνθρωποι ήταν άστεγοι (όσο μια μικρή επαρχιακή πόλη) και οι αυτοκτονίες είχαν ανέλθει στις 3.000 ενώ η προοπτική για το άμεσο μέλλον ήταν το 40% πληθυσμού χώρας να προσπαθεί να επιβιώσει με συσσώτια και κοινωνικά παντοπωλεία. Το κατά κεφαλήν εισόδημα ήταν το ίδιο με αυτό προ 20ετίας ενώ ο κατώτατος μισθός ήταν στο 49% του μέσου όρου των κατώτατων μισθών των ανεπτυγμένων ευρωπαϊκών χωρών.

Δημογραφικά, σημειώνεται μείωση του παιδικού πληθυσμού στο 17,4 % το 2011, αύξηση παιδικής εργασίας (100.000 ανήλικα εργάζονται) αύξηση παιδικής παραβατικότητας, αύξηση του αριθμού παιδιών που βρίσκουν καταφύγιο σε Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις και ιδρύματα παιδικής προστασίας, αύξηση των κρουσμάτων ψυχικών νοσημάτων κατά 140% στους ενήλικες αφού πάσχουν από ήπια έως σοβαρή κατάθλιψη το 25% ανδρών και το 33% γυναικών. Παρατηρείται δε , ισόποση αύξηση αυτοκτονιών με την αύξηση της ανεργίας.

Κι όμως, τη διετία 2010 - 11, 54.000 Έλληνες έβγαλαν στο εξωτερικό 54 δις Ευρώ. Η φοροδιαφυγή των ελεύθερων επαγγελματιών το 2009, σύμφωνα με Έκθεση Καθηγητών

Παν/μιου Σικάγου, ήταν ύψους 28 δις ευρώ. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι, το 50% τω ελεύθερων επαγγελματιών δήλωνε ετήσιο εισόδημα κάτω από 5.000 Ευρώ. Μεταξύ των διάφορων καταλόγων με ονόματα φοροφυγάδων που κυκλοφόρησαν εκείνη την περίοδο, οι περίφημες λίστες, ήταν και η λίστα με 1727 φυσικά πρόσωπα με μεγάλες καταθέσεις στο εξωτερικό: δικηγόροι, γιατροί μηχανικοί, εργολάβοι, αστρολόγοι κομμωτές υδραυλικοί κ.α Την τριετία 2009-12, 55.000 πολίτες έστειλαν στο εξωτερικό πάνω από 100.000 έκαστος.

Η κρατική αδυναμία εισπραξης του ΦΠΑ, των εισφορών κοινωνικής ασφάλισης και του φόρου εισοδήματος σήμαναν απώλεια εσόδων για την ελληνική οικονομία της τάξεως των 10 δις, όσο δηλαδή και τα μέτρα του μνημονίου του 2012.

Όπως σωστά επισημαίνει ο συγγραφέας, μέρος του συσσωρευμένου χρέους οφείλεται στον ιδιωτικό πλουτισμό μέσω της διαφθοράς ενώ ως βασική αιτία της τραγικής αυτής οικονομικής κατάστασης θεωρεί το γεγονός ότι η παραγωγή πλούτου έγινε για παραγωγή κέρδους και όχι για την κάλυψη των αναγκών.

Συνοπτικά, στις αιτίες, συμπεριλαμβάνει :

Τις πολιτικές αποφάσεις, την άνθηση του λαθρεμπορίου και του παραεμπορίου σε συνδυασμό με την κάλυψη που πρόσφερε το πολιτικό σύστημα στους δράστες, την ανακύκλωση μαύρου πολιτικού χρήματος, την ηθική σήψη, την εκτεταμένη φοροδιαφυγή, την πλασματική αύξηση ΑΕΠ, το έλλειμμα εξωτερικών συναλλαγών, τη φθίνουσα ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας λόγω ολιγοπωλίων, την οργανωμένη αποβιομηχάνιση της ελληνικής οικονομίας των τελευταίων δεκαετιών, την ενίσχυση του μεταπρατικού μοντέλου οικονομίας, τη διασπάθιση ευρωπαϊκών κονδυλίων, την έλλειψη παραγωγής πολιτισμού κ.α.

Θα μπορούσαμε ν' αποφύγουμε το μνημόνιο;

Στο κρίσιμο αυτό ερώτημα ο συγγραφέας φλερτάρει με την άποψη περί ενός οργανωμένου σχεδίου που εφαρμόστηκε για να αποκλειστεί η χώρα μας από τη δυνατότητα συνεργασιών με υπερδυνάμεις, που δεν ήταν συμφέρουσες για άλλες. Αφήνει όμως στους ιστορικούς του μέλλοντος την ασφαλή απάντηση σε αυτά.

Σε ότι αφορά ειδικότερα τους χειρισμούς της κυβέρνησης που ανέλαβε τις διαπραγματεύσεις με τους δανειστές, ο συγγραφέας αναρωτιέται αν η επιλογή της μη χρήσης των ισχυρών διαπραγματευτικών ατού που είχε, κατά τη γνώμη του, η χώρα στην αρχή της υπαγωγής της στο ΔΝΤ, οφείλονταν **σε οργανωμένο σχέδιο ή σε πολιτική ατολμία και ανικανότητα**. Πάντως, επιμένει να αναδεικνύει την υποτέλεια του πολιτικού συστήματος, τη διαφθορά και τον εκβιαστικό του έλεγχο από ξένα και εγχώρια επιχειρηματικά και γεωπολιτικά συμφέροντα, καθώς και την ανάγκη αυτοσυντήρησής του, ως τις κύριες αιτίες της σύγχρονης τραγωδίας της χώρας μας.

Στις προτάσεις για την Ελλάδα του αύριο, συμπεριλαμβάνει δημοσιεύματα διεθνούς τύπου όπως της **New York Times**, της **Le Monde** καθώς και **Εκθέσεις του Bloomberg** και της **Ντόιτσε Μπανκ 2012** . Από αυτά προκύπτει πως οι ευρωπαίοι και οι αμερικανοί μάλλον ήξεραν γνώριζαν πολύ νωρίτερα από μας τα πλεονεκτήματα της χώρας μας, τον απίστευτο πλούτο της σε πετρέλαιο, ορυκτά και φυσικό αέριο, το γεγονός ότι η Ελλάδα θα μπορούσε από τη μία ελέγχοντας τη φοροδιαφυγή να εισπράττει ετησίως *40 δις δολάρια* και από την άλλη αξιοποιώντας τον φυσικό της πλούτο (*Τα κοιτάσματα της χώρας ανέρχονται στο ποσό των 427 δις ευρώ*) να αποπληρώσει μόνη της το δημόσιο χρέος χωρίς να προσφύγει σε εξωτερικό δανεισμό και να αναγκαστεί μεταξύ άλλων να παραχωρήσει το δικαίωμα εκμετάλλευσης του υπεδάφους της σε τρίτους.

Έχει μέλλον λοιπόν η Ελλάδα ;

Ο συγγραφέας τονίζει ότι οι περισσότερες προβλέψεις της τρόικα για την Ελλάδα έπεσαν έξω την 3 ετία 2009-2012. Βάσει των επιλογών που έχει δρομολογήσει το ΔΝΤ και η Ε.Ε. υπήρχαν 3 εναλλακτικά σενάρια :

A. Η διαγραφή χρεών ή νέο κούρεμα και την παραμονή της χώρας μας στο ευρώ που είναι ίσως η προσφορότερη λύση.

B. Η αποχώρηση από το ευρώ και η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα. Αυτή η αποχώρηση μπορεί να είναι είτε οργανωμένη σε συνεννόηση με πιστωτές για διαγραφή των 2/3 των υποχρεώσεων μας είτε άτακτη η οποία θα σημαίνει χρεοκοπία και αργό οικονομικό θάνατο για τη χώρα.

Γ. Ένα ενδιάμεσο σενάριο, με παραμονή στο ευρώ μιας χρεοκοπημένης κοινωνίας, η οποία ουσιαστικά θα κρατά όμηρο μια ολόκληρη κοινωνία σε καθεστώς πτώχευσης. Ο συγγραφέας προτείνει στους ιθύνοντες να κάνουν χρήση των όρων του Διεθνούς δικαίου και του Συμβουλίου των ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, οι οποίοι με σαφή και θετικό τρόπο προσδιορίζουν τις κατευθύνσεις των κυβερνήσεων , σε έκτακτες καταστάσεις και περιόδους ανθρωπιστικών κρίσεων, όπως αυτή που διέρχεται η χώρα μας.

Παραθέτοντας μια σειρά δημοσιευμένων άρθρων του ο συγγραφέας τοποθετείται σχεδόν προφητικά άλλοτε για το ρόλο της Ελλάδας στο διεθνές σκηνικό λέγοντας το 2007 ότι « η χώρα μας αργά ή γρήγορα θα κληθεί να πάρει αποφάσεις ή θα της επιβληθούν από τις εξελίξεις που θα μπορεί να είναι και δυσάρεστες» , άλλοτε, με αφορμή τις εκλογές του 2009, αναφέρεται « στο μήνυμά που έστειλε ο λαός στους πολιτικούς του, τιμωρώντας την αλαζονεία την ύβρη την περιφρόνηση το ψέμα την οικογενειοκρατία. Άλλωστε, όπως λέει χαρακτηριστικά , ο λαός δείχνει το δρόμο στους πολιτικούς. Κανείς πολίτης δεν πρέπει να θεωρείται δεδομένος». Το 2010 σε ανάλυσή του που δημοσιεύτηκε στο Ελληνικό κέντρο ευρωπαϊκών και Διεθνών Αναλύσεων) κάνει λόγο «.. για την αποθέωση αγορών, τη δικτατορία των τραπεζών που επιβάλλεται μέσω κρατικών πολιτικών και τείνουν να υποκαταστήσουν το ρόλο της πολιτικής των δημοκρατικών θεσμών και της

βούλησης των λαών, αλλά και στους τριγμούς στις δομές του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος οι οποίοι προκάλεσαν μια νευρική κατάσταση στο παγκόσμιο πολιτικό και οικονομικό στερέωμα. Δεν υπάρχουν πλέον σταθερές αξίες και σίγουρες επιλογές.... Η Ελλάδα είναι πλέον ένα βήμα πριν την οικονομική χρεωκοπία αλλά και ολόκληρου του μεταπολιτευτικού πολιτικού συστήματος.

Σταθερά πάντως επιμένει να αποδίδει σύνθετο και πολλαπλό ρόλο στον Οικουμενικό Ελληνισμό: στους απανταχού Απόδημους, στη συστράτευση τους για ενίσχυση της χώρας στις επενδύσεις τον Τουρισμό κλπ, αλλά και στο άνοιγμα ενός νέου κεφαλαίου στις ελληνοαμερικανικές σχέσεις.

Ως αναγκαία προϋπόθεση για την αναγέννηση της χώρας θεωρεί την ύπαρξη ενός σύγχρονου οράματος για την Ελλάδα, αλλαγή νοοτροπίας, ξεβόλεμα, σκληρή δουλειά, στήριξη της ελληνικής οικονομίας, εμπιστοσύνη στα ελληνικά προϊόντα καθώς και , αναγεννητική πολιτική πίστη στις αστείρευτες δυνάμεις του ελληνισμού εντός και εκτός συνόρων.

Η Πορεία λοιπόν προς το αύριο, θα πρέπει να διέλθει μέσα από τα εξής στάδια:

A. Την ύπαρξη ικανής Ηγεσίας με όραμα

Είναι πλέον λαϊκή απαίτηση η **ανάληψη θέσεων εξουσίας να γίνει από δυνάμεις με βούληση,** δυναμική και ικανότητες συσπείρωσης των υγιών δυνάμεων της χώρας.

B. Ισχυρές διεθνείς συμμαχίες

Λόγω της γεωπολιτικής και γεωστρατηγικής πλεονεκτικής της θέσης η Ελλάδα θα συνεχίσει να υφίσταται ανεξαρτήτως οικονομικών εξελίξεων. Εξάλλου, η αποσταθεροποίηση της χώρας μας και ο κοινωνικός της κατακερματισμός, εγκυμονεί κινδύνους για τη σχέση των χωρών στην ευρύτερη περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου. Ενδεικτική είναι η δήλωση του Γερμανού Προέδρου Συνδέσμου Εξωτερικού εμπορίου: *«Αν η Ελλάδα τεθεί εκτός ευρωζώνης θα πέσει στην αγκαλιά της Ρωσίας ή της Κίνας προκαλώντας πρόβλημα ασφάλειας στη Ευρώπη»*

Γ. Εσωτερικές πολιτικές αλλαγές

Ο συγγραφέας προτείνει μια ριζική αναθεώρηση του συντάγματος προκειμένου να ισχυροποιηθεί νομικά, ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα εθνικής ανασυγκρότησης και τη δημιουργία μιας νέας συντακτικής Εθνοσυνέλευσης που θα φέρει τη δημοκρατική επανάσταση και θα διαμορφώνει ένα νέο κράτος δικαίου ισονομίας κι ελέγχου των εξουσιών.

Οικονομική ανασυγκρότηση :

- Σε πρώτη φάση απαιτείται η δυνατότητα ενδογενούς ανάπτυξης ώστε να καταστεί αυτάρκης η χώρα σε τρόφιμα ενέργεια και φάρμακα.
- Στη συνέχεια θα πρέπει να επιτευχθεί: οικονομική σταθερότητα, μείωση γραφειοκρατίας, πάταξη διαφθοράς, αξιοποίηση των φυσικών αποθεμάτων χρυσού, υδρογονανθράκων, φυσικού αερίου και ορυκτού πλούτου, ενίσχυση πρωτογενούς τομέα δηλαδή της γεωργίας, κτηνοτροφίας αλιείας και δασοπονίας.
- Επιπλέον, ενίσχυση του Τουρισμού, που είναι η βαριά βιομηχανία της χώρας.
- Σε ότι αφορά τη ναυτιλία με δεδομένο ότι ο ελληνικός στόλος είναι πρώτος παγκοσμίως αναρωτιέται γιατί δεν ναυπηγούν πλοία στην Ελλάδα οι εφοπλιστές έστω για πατριωτικούς λόγους ;
- Επίσης, προτείνει διαχείριση και αξιοποίηση των πολλών και σημαντικών υποδομών της χώρας (32 λιμάνια, 38 αεροδρόμια, ανάπτυξη τραίνου πάνω από μέσο όρο κλπ)
- Στις προτάσεις του περιλαμβάνονται και οι συνεργασίες με διεθνείς εταιρείες προβολής και Έλληνες του εξωτερικού για την προβολή της χώρας μας και την αντιστροφή του αρνητικού κλίματος. Τέλος, μας παροτρύνει να ξαναβρούμε την ψυχή μας οι Έλληνες. Να πάψουμε να μιμούμαστε τους δυτικοευρωπαίους, να αλλάξουμε οπτική και να δούμε τον κόσμο με ελληνική ματιά.

Διεθνή θέματα

Εξηγεί τα αίτια της κρίσης με πρωταγωνίστριες τις Αμερικανικές τράπεζες και τα επισφαλή στεγαστικά δάνεια υψηλού ρίσκου που χορηγούσε αφειδώς σε αφερέγγυους οικονομικά πολίτες.

Στην αρθρογραφία του, αναφέρεται στο μέλλον της παγκοσμιοποίησης αφού πρώτα την ερμηνεύει την πορεία της με αναδρομή στο παρελθόν και διαπιστώνει στροφή των χωρών στις εθνικές του πολιτικές και την προάσπιση των εθνικών τους συμφερόντων και λιγότερο σε υπερεθνικές συμμαχίες.

Επισημαίνει πως αυτό που διαφαίνεται παγκοσμίως είναι η μετατόπιση του οικονομικού άξονα του πλανήτη στην Ασία και σε άλλες αναπτυσσόμενες χώρες ενώ η Αμερική και η οικονομία της εισέρχεται σε βαθιά κρίση.

Θρησκεία

Ιδιαίτερη αναφορά κάνει στον παράγοντα Θρησκεία και στην καταλυτική του επίδραση . Παρότι θα περίμενε κανείς ότι η ευημερία η γνώση και η εξάπλωση της δημοκρατίας θα οδηγούσε σε εξασθένιση του θρησκευτικού αισθήματος, στις αρχές 21^{ου} αιώνα, σημειώθηκε αύξηση του ποσοστού των πιστών σε όλο τον πλανήτη, από 50% που ήταν στις αρχές του 20^{ου} αιώνα στο 64% του συνολικού πληθυσμού της Γης.

Η ερμηνεία γι αυτή την εξέλιξη, αποδίδεται στο ότι η επικράτηση του παγκοσμιοποιημένου οικονομικού μοντέλου οδήγησε στην εξασθένιση ιδεολογικών και πολιτικών ρευμάτων διεθνώς, προκαλώντας έντονη ανασφάλεια στους ανθρώπους και στροφή των πολιτών στη θρησκεία η οποία, μαζί με τον πολιτισμό, όπως έλεγε ο Μαξ Βέμπερ, συνιστούν τον πυρήνα κάθε κοινωνίας.

Οι θρησκείες λοιπόν σύμφωνα με την προσέγγιση του συγγραφέα είναι η πνευματική τροφή για τους λαούς που η παγκοσμιοποιημένη τυποποίηση του καταναλωτικού τρόπου ζωής, αδυνατεί να του παράσχει.

Έτσι, θρησκεία και Πολιτισμός επανέρχονται στο προσκήνιο για να καλύψουν τα κενά των χαμένων ιδεολογιών ή για να επηρεάσουν τις πολιτικές φόρμες.

Τον 21 ο αιώνα, ο μονοπολικός κόσμος, ο οποίος επιχειρήθηκε από την Αμερική τον 20^ο αιώνα, αμφισβητείται. Η πτώση των δίδυμων πύργων, απέδειξε ότι δεν μπορεί να υπάρξει απόλυτος παγκόσμιος έλεγχος και απόλυτη παγκόσμια ασφάλεια.

Η εμφάνιση της θρησκευτικής τρομοκρατίας και οι πόλεμοι ενάντια στην τρομοκρατία εξώθησαν στην ανάδυση νέων δυνάμεων στον πλανήτη.

Ενεργοποιείται ένας ολόκληρος μηχανισμός, από τους κρατούντες, για να δώσει στο σύγχρονο άνθρωπο τις απαντήσεις που θέλουν στις απορίες του. Αυτός γίνεται αντιληπτός αν ανιχνεύσουμε τις αντανάκλασεις του σε άρθρα, σε βιβλία ακόμη και σε κινηματογραφικές ταινίες με υψηλή απήχηση στο ευρύ κοινό. π.χ. Ο «Κώδικας Ντα Βιντσι του Νταν Μπράουν» που πούλησε 17 εκατ αντίτυπα, μεταφράστηκε σε πολλές γλώσσες και έγινε κινηματογραφική ταινία, απευθύνθηκε σε ένα παγκόσμιο κοινό που αγαπά τις ανατροπές, το μυστήριο και τις παγκόσμιες συνωμοσίες.

Η απάντηση της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας δόθηκε με την ταινία «τα Πάθη του Χριστού» με το Μελ Γκίπσον.

Παράλληλα, η θρησκεία και η γλώσσα της χρησιμοποιείται από τους πολιτικούς ως εργαλείο άσκησης πολιτικής με χαρακτηριστικό παράδειγμα τη μεσοιανική ρητορική του Μπους, ο οποίος βάσισε την εκλογή του στη θρησκευτική δεξιά και τους προτεστάντες της κεντρικών και νότιων αμερικανικών πολιτειών.

Ιστορικά, όλοι οι θρησκευτικοί πόλεμοι, όλες οι συγκρούσεις και οι αντιπαλότητες, είχαν την πηγή τους περισσότερο σε γεωπολιτικούς λόγους και πολιτικο - οικονομικά συμφέροντα, εξουσία και κυριαρχία παρά σε πολιτισμικά και θρησκευτικά θέματα, που χρησιμοποιούνται συνήθως ως δικαιολογίες για απόκρυψη της διαπάλης στον έλεγχο της εξουσίας.

Έχει ομολογουμένως ενδιαφέρον ο τρόπος που ο συγγραφέας συνθέτει τα γεγονότα, αποκαλύπτοντας τον τρόπο που η Δύση, και

ειδικά η Αμερική, επικαλείται θρησκευτικά ιδεολογήματα, σε μερικές περιπτώσεις με τραγικά αστείο τρόπο, για να νομιμοποιήσει την παρέμβαση της σε εμπόλεμες καταστάσεις όπως αυτή του Ιράν και του Ιράκ π.χ. όταν ο Μπους δήλωσε ότι του μίλησε ο θεός για να επέμβει και να σώσει τον Ιρακινό λαό από ένα δικτάτορα. Απέκρυψε, βέβαια, εσκεμμένα την αληθινή πρόθεση της Αμερικής να ελέγξει περιοχές που διαθέτουν πάνω από το 30% του παγκόσμιου πετρελαίου και γύρω στο 20% των αποθεμάτων σε φυσικό αέριο ενώ συνάμα οι συγκεκριμένες περιοχές αποτελούν και γεωγραφικά κομβικά σημεία στην παγκόσμια μεταφορά ενεργειακών πόρων.

Διαφαίνεται ωστόσο, μια τάση των ηγετών μεγάλων θρησκειών όπως π.χ. η Ορθόδοξη εκκλησία με το Ισλάμ, προσφάτως και το Βατικανό, να συνομιλήσουν ειρηνικά και να παρέμβουν θετικά στις εξελίξεις .

Επίλογος - Συμπεράσματα

Δεν θα ήθελα να διακινδυνεύσω εκτενέστερη αναφορά στο χρήσιμο και εξαιρετικά ενδιαφέρον βιβλίο του Γιάννη Μήτσιου παρότι είναι μεγάλος ο πειρασμός. Σημασία έχει ν' ακούσουμε τον ίδιο τον συγγραφέα. Να μοιραστεί μαζί μας τις δικές του σκέψεις και τη σπουδαία εμπειρία της συγγραφής ενός βιβλίου. Διότι αναγνωρίζουμε, νομίζω, όλοι το βαθμό δυσκολίας ενός τέτοιου εγχειρήματος. Ειδικά αν προσανατολισμός του είναι να θίξει καιρία ζητήματα, που αφορούν εκατομμύρια ανθρώπους, πολύπλοκους σχηματισμούς και επιλογές που ασκούν καταλυτική επίδραση στη συνύπαρξη μας σε αυτό τον πλανήτη. Είναι σ' αλήθεια εξαιρετικά δύσκολο και τολμηρό συνάμα, να κάνει κάποιος κίνηση στην πολιτική κοινωνική και οικονομική σκακιέρα, και μάλιστα σε μια περίοδο τόσο έκρυθμη, τόσο ταχύτατα εξελισσόμενη, τόσο εύθραυστη από άποψη ισορροπιών, τόσο απρόβλεπτη.

Απαιτείται χειρουργική ακρίβεια στη μελέτη και παρουσίαση πορισμάτων και έναν εκρηκτικό συνδυασμό βαθιάς γνώσης του αντικειμένου μελέτης, διορατικότητας στις προβλέψεις, ευφυΐας

στη σύνταξη και παράθεση επιχειρημάτων, ευαισθησίας για να αφουγκραστεί κανείς τον κοινωνικό παλμό και ισχυρή κρίση.

Μοιραία, προκύπτουν ερωτήματα όπως : Τι από αυτά που έγραφε ο συγγραφέας μέχρι το 2012, δεν θα έγραφε σήμερα; Ποιες προβλέψεις του επιβεβαιώθηκαν ; Πού διαψεύστηκε; Τι παραπάνω θα έγραφε αν ξεκινούσε τη συγγραφή του βιβλίου του στο παρόν;

Τι αισθάνονται εκείνοι που πρωταγωνίστησαν στις κρίσιμες εξελίξεις των τελευταίων ετών, διαβάζοντας τις σελίδες αυτού του βιβλίου; Αν είχαν τη δυνατότητα να γυρίσουν πίσω το χρόνο, ποιες επιλογές τους θα άλλαζαν; Και ο λαός; Οι καθημερινοί άνθρωποι, πώς νιώθουν μελετώντας τα στοιχεία που παραθέτει ο συγγραφέας στο βιβλίο του;

Δεν γνωρίζω αν μπορεί να δώσει κανείς ασφαλείς απαντήσεις σε όλα αυτά τα ερωτήματα. Εκείνο που μπορώ να πω είναι, πως και μόνο που τα ενεργοποιεί, αξίζει τον κόπο να μελετηθεί. Γιατί αυτή η διαδικασία λέγεται **προβληματισμός**. Είναι αυτός που γεννά τις λύσεις σε όλα τα αδιέξοδα. Εξάλλου, από το βιβλίο ξεπηδά μια γόνιμη αισιοδοξία που θα μας ωφελήσει, τόσο ως διανοητική αναγκαιότητα όσο και ως ψυχική κατάσταση. Αρκεί να βάλουμε τον εαυτό μας μέσα σ' αυτό το κάδρο του γενικότερου προβληματισμού. Διότι εκτός των άλλων, το βιβλίο προσφέρει πολλαπλές ευκαιρίες για αυτοκριτική.

Αν το φυλλομετρήσουμε αποστασιοποιημένοι από το μερίδιο ευθύνης που μας αναλογεί, αρκούμενοι στη βολικό αφορισμό του πολιτικού συστήματος, το οποίο σαφώς και φέρει τη μεγαλύτερη ευθύνη, είναι προτιμότερο να μην το ανοίξουμε καθόλου. Γιατί θα το υποτιμήσουμε και δεν του αξίζει.

Ο λόγος λοιπόν στο συγγραφέα, το φίλο Γιάννη Μήτσιο, που είμαι βέβαιος ότι θα ξεκλειδώσει πτυχές του έργου του που δεν είναι άμεσα ορατές. Τον ευχαριστούμε, τον καλωσορίζουμε στο Ρέθυμνο και του ευχόμαστε να συνεχίσει με Δύναμη και έμπνευση τη δημιουργική του διαδρομή.

Σας ευχαριστώ όλους για την προσοχή σας και την υπομονή σας.